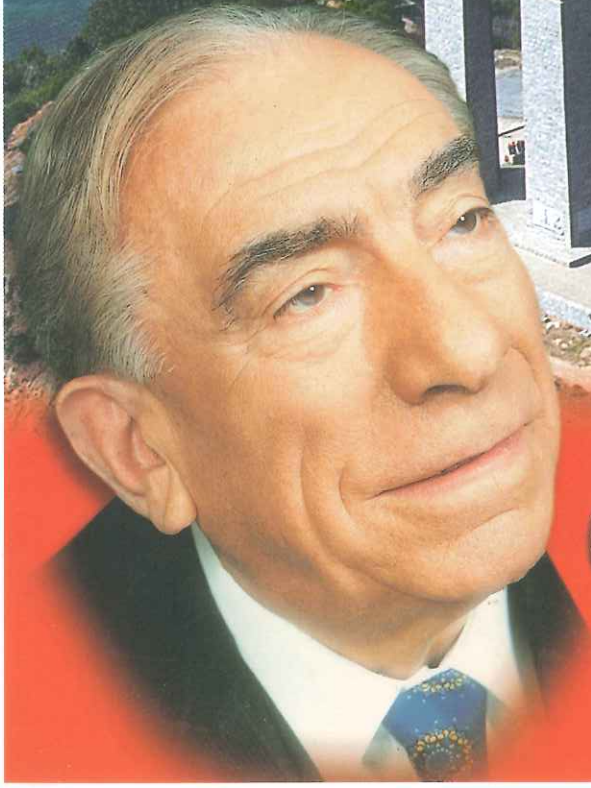

KAMU ÇALIŞANLARININ SESİ TÜRKAV

**Bayrak dediler ! Vatan dediler !
İnandıkları yoldan dönmediler !**

**Onlar yüreğimizdeler,
ÖLMEDİLER !**

Tarih-Siyaset İlişkisi: "ERMENİ MESELESİ"

"Avrupa Birliği sürecinin başladığı bu dönemde, Batılı ülkelerin sanki bir merkezden idare edilircesine başlattığı sözde Ermeni soykırım iddiaları, ülkemizi hedef alarak parlamento kararlarına dönüştürülmektedir."

Bu sözler 13-14 Nisan 2001 tarihinde Türk Parlamenterler Birliği'nce TBMM'de düzenlenen "Tarih Boyunca Türk-Ermeni İlişkileri Sempozyumu"nda sarf edilmiştir. Bu tarihten biraz geriye gider ve hafızalarımızı tazelemeye çalışırsak; 11 Haziran 1998 tarihli Pravda Gazetesi, Armenpress Ajansı'nca yayınlanan habere dayanarak, Fransa Parlamentosu'nun 1915 yılında Türkiye'de yapıldığı iddia edilen soykırımı tanıyan yasa tasarısını onayladığını yazıyordu. Habere göre: Fransız Sosyalist Partisi'nce gündeme getirilen yasa tasarısı, Fransız Parlamentosu'nun alt kanadındaki parlamenterlerin alkışlarıyla kabul edilmiştir. Kabul edilen kanunla Fransa, Ermenilere 1915'te soykırım yapıldığını açıkça tanımıştır. Haberin devamında Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in ve Başbakan Mesut Yılmaz'ın Fransız politikacılarına şantaj yapmaya kalkıştıkları ifade edilmekte ve "Türkiye'nin bugünkü liderlerinin, 1915'te Türkiye'de Ermenilerin kitle halinde yok edildiği gerçeğini yalanlamak isteseler de, tarihteki olayları ve yüzyılımızın ilk soykırımını suskunlukla geçiştiremezler." denilmektedir. Aynı tarihte İngilizce olarak yayınlanan Turkish Daily News gazetesi de, Fransa Senatosu'nun parlamentoda yapılan oylamayı onaylaması halinde Türkiye Savunma Bakanlığı'nın, 150 milyon dolarlık anlaşma için Thomson CSF'den teklif almayacağını bildirdiğini yazıyordu.

Sözde Ermeni Soykırımı iddiasını içerir tasarı Amerikan Temsilciler

Meclisi Uluslararası İlişkiler Komitesi'nde 03.10.2000 tarihinde kabul edilmiş, kabul edilen bu tasarının Temsilciler Meclisi'nde oylanacağı ve Fransa Senatosu'nda da aynı konuda yasa tasarısı hazırlandığı haberlerde yer almıştı. 25.10.2000 tarihinde de İtalya Meclisi'nde de Ermeni Soykırım İddiaları gündeme alınmıştır.

Ermenistan Dışişleri Bakanı Oscanyan da Türkiye ile dostane ilişkilerden söz ederken bu iddiaların arkasında oldukları mesajını vermekten geri durmuyordu.

Bu gelişmelerden sonra Sözde Ermeni Soykırım Tasarısı Amerika Temsilciler Meclisi'nde ABD'nin halihazırdaki menfaatlerine zarar vereceği gerekçesiyle askıya alındı; İtalya, Fransa ve Vatikan meclislerinde kabul edildi; Fransa meclisinde yasalaştırıldı; Avrupa Parlamentosu'nda Türkiye'nin üyelik belgesine ek madde olarak ilâve edildi ve kabul edildi.

13 Aralık 2004 tarihinde Fransa Dışişleri Bakanı Michel Barnier, Fransa'nın, tam üyelik müzakereleri sırasında, Türkiye'den, "geçmişte yaşanan Ermeni trajedisini tanımasını isteyeceğini" söyledi ve "Türkiye gibi büyük bir ülkenin hatırlaması gereken görevleri var" şeklinde konuştu.

25 Şubat 2005 tarihli Milliyet gazetesinde yer alana bir haberde: "Fransız parlamenter Jacques Toubon, Ermeni soykırımı iddialarını gündeme getirerek, bu konuda Avrupa Parlamentosu'nun aldığı bir karar olduğunu söyledi ve Türkiye'nin AB'ye üye olabilmek için Ermeni soykırımını tanıması gerektiğini savundu. Bununla da yetinmeyen Toubon, Türkiye'nin Sèvres Antlaşması'nı da kabul etmesini talep etti." deniliyor ve Toubon'un toplantıdaki en büyük destekçisi Rum

parlamenter Marios Matsakis'in de Türk parlamenterlere, "siz 20. yüzyılda üç soykırım yapmış bir ülkeyi temsil ediyorsunuz. Önce Ermenileri, sonra Rumları sonra da Kürtleri katlettiniz" ifadesi yer alıyordu.

Ezcümle Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, 13 Nisan 2005 tarihinde TBMM'de Ermeni iddiaları konusunda yapılan genel görüşmede yaptığı konuşmasında, bugüne kadar Arjantin, Belçika, Fransa, Hollanda, İsveç, İsviçre, İtalya, Kanada, Lübnan, Rusya Federasyonu, Slovakya, Uruguay, Yunanistan, Kıbrıs Rum Yönetimi parlamenterleri ile Avrupa Parlamentosu'nda sözde soykırımı ilişkin haksız bildiri veya kararların kabul edildiğini, ayrıca, ABD, Kanada, Arjantin, Avustralya, İsviçre'deki bazı yerel parlamenterlerden bu konuda kararlar geçirilmiş olduğunu; son olarak, Almanya'da ana muhalefeti oluşturan Hıristiyan Demokrat Partiler Birliği CDU/CSU Federal Parlamento Grubu tarafından 22 Şubat 2005 tarihinde Ermeni iddialarına ilişkin olarak Federal Parlamento'ya bir karar tasarısı sunulduğunu; Fransa'da bu amaçla son zamanlarda üç ayrı tasarının Parlamento'ya sunulduğunu, 24 Nisan öncesi ABD Kongresi'ne sözde soykırımı ilişkin bir karar tasarısının sunulması çabaları olduğuna dair duyumlar olduğunu; benzer girişimlerin başka ülkelerde de devam etmekte olduğunu açıklamıştır.

Dışişleri Bakanı Gül'ün bu açıklamalarından bir hafta sonra 19 Nisan 2005 tarihinde, Polonya Meclisi'nde 1915 yılındaki olayları soykırım olarak tanımlayan bir karar kabul edilmiştir.

Bütün bu teşebbüsler ve politikalar karşısında Türk devlet erkânının, bu meselenin tarihi

Rus Üniformalı Ermeni çeteciler

İlgilendiren bir mesele olduğunu, tabiatıyla bu konunun tarihçilere bırakılması gerektiğini, ilgili devletlerin arşivlerini de açarak tarihçilerin konu üzerinde çalışmalarını görüşünü serdetmesine rağmen Batılı devletler bildiklerini okumaya devam etmektedirler. Anlaşılan odur ki tarih ile siyaset iki ayrı meşguliyet alanı olmakla birlikte, biri öbürünün hizmetinde bir araç olarak kullanılmaktadır. Dolayısıyla ortaya çıkan sonuçlar, tarihi gerçeklikten uzak tamamen siyasi bir mahiyet kesbetmektedir.

Yakın tarihimizde Batılı devletlerin Osmanlı Devleti'ne karşı Hıristiyan unsurlar ekseninde yürüttükleri bu politikaların aynı minval üzere bugün de devam ettiğini görmekteyiz.

Batılı devletlerin ve teşekküllerin, gerçekliğini hiç de kâle almadan yasalaştırdıkları bu tasarıyla Türkiye, hem geçmişi hem bugünü ve hem de geleceğiyle mahkum edilmek istenmektedir. Güya Türkiye Cumhuriyeti Devleti Ermeni soykırımından sorumlu tutulmuyor. (!) Oysa görünen odur ki, herhangi bir plâformda Ermenilerin soykırıma uğramadıklarını söylemek suç kabul edilebilecek ve yargı yolu açılabilir; Türkiye, bu tarihî mahkumiyet sebebiyle uluslar arası bazı yaptırımlarla karşı karşıya kalabilecektir.

Siyasi arenada yaşanan bu gelişmeler 90 yıl önce yaşanan bir olayın bugün Türkleri itham eder bir tarzda gündeme gelmesi salt insani mülâhazalarla olmasa gerektir.

Tarihte yaşanan olayların, haklılık ve meşruiyet bağlamında gerekçe olarak ileri sürülmeleri veya uygulanmak istenen bir politikanın zeminini hazırlayan birer gerekçe olarak kullanılmaları her zaman söz konusu olmuştur. Osmanlı Devleti'nin son ikiyüz yılında muhatap olduğu devletlerin politikalarında bu husus hep var olmuştur. Özellikle emperyalizmin ivme kazandığı bir dönemde her bakımdan güçlenen Batılı devletlerin, esasen kendi çıkarları için Osmanlı Devleti'nde yaşayan gayr-ı Müslim unsurlar için bir takım haklar isterlerken ve hâmilik yaparlarken de tarihi haklılıkları (!) ileri sürdüklerini görmekteyiz. Dolayısıyla Osmanlı Devleti, Batı'nın her zaman bu tavır ve baskısıyla karşı karşıya olmuştur. Ya bugün?

Burada cevabı aranması gereken iki soru vardır. Hıristiyan Batı dünyası mazlum Ermenilerin tarihte yaşamış oldukları bir fâcianın hesabını sormak ve haklarını teslim etmek suretiyle medeni olduğunu mu ispat etmek istemektedir? Yoksa dün olduğu gibi bugün de yine siyasi-emperyal bir amaç için uygulamaya çalıştıkları politikalarına zeminini mi hazırlamaya çalışmaktadır?

Bosna'da yüz binlerce masum insanın katledilmesi karşısında sesini çıkarmayan, Filistin'de, Irak'ta masum insanların öldürülmelerini adeta Tanrı'nın kendilerine verdiği bir görev olarak gören; yirmi yıldır destekledikleri bir terör örgütünün 30.000'den fazla insanımızı katletmesinden hiç de rahatsız olmayan medeni Batı, Ermenilerin nerdeyse bir asır önce başlarına gelen bir olayı bahane etmek suretiyle hâmisî rolünü üstlenerek tarihteki sâbıkasını aklamak mı istemektedir?

Soykırım kavramı, 1948 tarihli Birleşmiş Milletler Soykırım Suçunun Önlenmesine ve Cezalandırılmasına İlişkin Sözleşme ile tanımlanmıştır. Sözleşmenin 2. maddesine göre soykırım, millî, etnik, ırki veya dini bir grubu toptan ya da onun bir bölümünü yok etmek niyetiyle; grup üyelerinin öldürülmesi, grup üyelerinin fizik ya da akıl bütünlüğünün ağır biçimde zedelenmesi, grubun fiziki varlığının tümü ya da bir bölümü ile yok edilmesi sonucunu verecek hayat şartları içinde tutulması, grup içinde doğumları engelleyecek önlemler alınması, bir grup çocukların başka bir gruba zorla geçirilmesi eylemlerinden herhangi birine başvurulmasını kapsamı içine alır. Soykırımda planlı, devlet politikası haline gelmiş eylemler söz konusudur.

Bu tanımı göz önünde bulundurarak 1915 yılında gerçekleşen Ermeni tehciri hakkında kısaca bilgi vermekte fayda vardır.

Birinci Dünya Savaşı sırasında Osmanlı Devleti'ndeki Ermenilerin cephede ve cephe gerisinde düşmanla işbirliği yapmaları, isyanlar çıkarmaları, çeteler oluşturarak eşkıyalık ve Türk halkına akla gelmedik zulümlerde bulunmaları devleti oldukça zor duruma sokmuş ve tedbirler alınmasını gerektirmiştir. Osmanlı Devleti'nce 1914 yılı sonları ile 1915 yılı başlarında alınan tedbirlerin yeterli olmadığı hatta istenen tedbirlerin uygulanmadığı anlaşılmaktadır. Osmanlı Hükümeti, Ermenileri silâhlandırıp devlet aleyhinde kışkırtan ve teşkilâtlandıran komiteleri dağıtmak amacıyla 24 Nisan 1915 tarihinde vilâyetlere ve mutasarrıflıklara gizli bir tamim gönderilmiş ve Ermeni komite merkezlerinin kapatılması, evrakına el konulması ve komite elebaşlarının tutuklanması istenmiştir. Bu tamim üzerine 2345 kişi tutuklanmıştır. Ermenilerin her yıl katliam günü olarak kutladıkları, günümüzde de Ermeni soykırımının yıldönümü olarak kabul ettirmek istedikleri 24 Nisan bu tutuklamalardan dolaydır.

Başkumandan Vekili Enver Paşa 2 Mayıs 1915 tarihinde Dahiliye Nazırı Talat Paşa'ya gönderdiği yazıda Ermenilerin isyan çıkarmayacak şekilde dağıtılmalarını uygulamanın yalnız isyan çıkarılan bölgelerdeki Ermenilere uygulanmasını istemiştir. Bu yazıda Enver Paşa'nın Ermenilerin isyanlarını sürdürebilmek için toplu ve hazır bir halde bulduklarını söylemesi tehcirin kaçınılmaz olduğunu göstermektedir. 27 Mayıs 1915 tarihinde çıkarılan geçici bir kanunla asayiş bozan silahlı saldırı ve direnişçilerin tecavüz ve direnişleri sırasında imha etme, casusluk ve vatana ihanet eden köy ve kasaba halkını başka yerlere sevk ve iskân etme yetkileri orduya devretti.

Ermeniler, kendilerine yapılan uyarılara rağmen Van, Bitlis Vilâyetleriyle Şarkikarahisar ve

Amasya şehirlerinde ayaklandılar. Bu ayaklanma hükümet ve ordu aleyhinde olmakla kalmayıp aynı zamanda Türk ve Müslüman ahaliye yönelikti. Askerlik çağındaki Ermenilerin çoğu davete uymayarak saklanmış, bir kısmı da ordu gittikten sonra silâhlarıyla kaçarak köylerine dönmüşler ve bütün eli silah tutanların orduya katılmasıyla savunmasız kalan halka saldırarak ırz, can ve mallarına saldırmışlar, köy ve mahalleleri yakıp yıkmışlardır.

Bu sırada 3. Ordu Kumandanı olan Mahmut Kâmil Paşa olayların önlenmesi için Ermenilerin tehcir edilmelerini teklif etmiştir. Devlet her cephede savaş halinde bulunduğu için vuku bulacak bir ayaklanma herhangi bir savunma cephesinin güvenliğini ihlâl edebilirdi. Anlaşılan odur ki, "Ermenilerin ayaklanma ve isyanlara devam edecekleri ortaya çıktığından, hükümet için göçe teşebbüs zorunluydu. Bu tedbirin büyük bir araziye yayılması, çepeçevre tehdit altında bulunan bir memleket için mecburiyet vardı."

Devlet savaş şartlarına rağmen sevkıyatın düzen ve emniyet içinde yürümesi ve kâfilelerin her hangi bir zarara uğramaması için elindeki bütün imkânları kullanmıştır.

Tehcir, cephelerin güveninin sarsacak bölgelerde uygulanmıştır. Bunlar, Kafkas ve İran cephesinin gerisinde bulunan Erzurum, Bitlis ve Van bölgeleri ile Sina cephesi gerisinde bulunan Mersin ve İskenderun bölgeleridir. Daha sonra isyan çıkaran ve Ermeni komitelerine yataklık yapan diğer vilâyetlerdeki Ermeniler de tehcire tâbi tutulmuşlardır.

Üç maddeden oluşan kanun şöyledir:

Seferde ordu, kolordu, fırka kumandanları, bunların yardımcıları ve bağımsız bölge komutanları halk tarafından herhangi bir surette hükümetin emirlerine ve ülkenin savunmasına, güvenliği korumaya ilişkin uygulamalara karşı koymak, silâhla saldırı ve direnme görülürse hemen askeri kuvvetle şiddetli biçimde cezalandırmaya ve saldırıyı

bütünüyle yok etmeye yetkili ve zorunludur.

Ordu ve bağımsız kolordu ve fırka kumandanları askeri kurallara aykırı veya casusluk ve ihanetlerini hissettikleri köy ve kasabalar halkını ayrı veya topluca diğer yerlere sevk ve yerleştirebilirler.

Bu güç sırasında 702 900 kişinin göç ettirildiği Osmanlı arşivlerinde mevcuttur. Güvenlik altında göç ettirilen şahısların beraberinde götürdükleri menkul kıymetlerin hiçbir zarara uğramadan gidecekleri yerlere kadar sağlıklı ulaştırılması için çok ayrıntılı tâlimatnameler hazırlanmıştır. Tehcir sırasında bir kısım Ermeni'nin öldüğü doğrudur. Ancak bunların taammüden, plânlı bir soykırım amacıyla öldürüldüklerini söylemek mümkün olmadığı gibi ölenlerle ilgili verilen rakamlar da abartılıdır.

Burada çarpıcı bir iki örnek vererek soykırım iddiasında bulunanların samimiyetsizlikleri daha iyi anlaşılacaktır. Alan Palmer'in, Türkçe'ye de çevrilen eserinde, konuyla ilgili verdiği bilgiler, doğruluğu sorgulanmadan ne kadar kolaylıkla rakamlar verildiğini göstermesi bakımından önemlidir. Yani bir tarih kitapta yazar kafasındaki siyasi fikriyata göre tarih yazmıştır. Alan Palmer, "... Herhalde 500 000 kadar Ermeni açlıktan, Kürt topraklarında yaptıkları uzun yürüyüşlerin cefasından ve Kürtlerin yerel yetkililerin göz yummasından yararlanarak uyguladığı kıyımdan ölmüş olabilir...savaş sırasında kaç Ermeni'nin yok olduğunu kimse bilmemektedir. Türk resmi tahminleri bu sayıyı 300 000 civarında gösterirken en aşırı Ermeni iddiaları 2 000 000'dan söz etmekte ve sistematik bir soykırım uygulandığını ileri sürmektedirler. Ne yazık ki en az 1 300 000 kadar Ermeni'nin ölmüş olması mümkün görünüyor." demektedir. Görüldüğü gibi Palmer, önce 500 000 rakamını ihtimal olarak söylerken Türk ve Ermeni tarafların iddialarını göz önüne alarak 1 300 000 kadar Ermeni'nin ölmüş olmasını mümkün

Ermeniler tarafından öldürülen Türkler

görebilmektedir. Peki bunun delili, ispatı nerededir?

Burada Ermeni soykırım iddiasının arkasında bulunan devletlerin, bu zamana kadar, bu iddianın ispatı suretiyle Türklerin mahkum edilmeleri veya aklanmaları gibi bir amaçlarının olmadığını söylemeliyiz. Bu devletler, soykırım iddiasının ortaya çıktığı tarihten bugüne kadar hep bu tavır içinde olmuşlardır.

Birinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra Pâyihtâhtı fiilen işgal ederek kontrolleri altına alan İttilâf Devletleri, tehcir suçlularını tutuklamak ve muhakeme etmek için Osmanlı Hükümeti'ni tazyik etmeye başlamışlardı. Sadrazam Tevfik Paşa da o tarihte Türkiye'den ayrılmış olan İttihat Terakki ricâlinin buldukları yerlerde tutuklanıp Türkiye'ye geri getirilmesi için İngilizlere müracaat etmiştir. İngilizlerin bu müracaata kesinlikle iltifat etmediklerini görürüz. Tevfik Paşa Hükümeti, ayrıca, tehcir konusunu tetkik etmek üzere yabancı hukukçulardan oluşan bir komisyon oluşturulması amacıyla harbe karışmamış olan Danimarka, Hollanda, İspanya ve İsveç'ten ikişer temsilci gönderilmesi yolunda teşebbüse geçmişti. Bu teşebbüsü haber alan İngiltere ise bu devletlerden temsilci yollanmamasını istemiştir. Anlaşılacağı gibi İngiltere, başka bir devletin bu konuya karışmasını istememiştir. Bu tavrın

sebebi kendilerinin harbin başında ilân ettikleri katliam iddialarının uydurma olduğunun ortaya çıkacak olmasıydı. Bununla birlikte yapılan ihbarlara dayanarak, İstanbul'da 144 kişiyi Osmanlı Hükümeti'ne tutuklattırılmış ve bunları Malta'ya sevk etmişlerdir. Malta'ya götürülen bu şahısların içinde 55'i tehcir suçlusuydu. İş bu noktaya geldikten sonra bu tehcir suçlularını muhakeme etmek kaçınılmaz bir hal almıştı. Ancak iddialarını haklı çıkaracak herhangi bir delil bulamamışlar ve 23 Ekim 1921'de tutuklananlar serbest bırakılmışlardır.

Başka bir örnek daha verirsek; Fransızların 1920 Şubatında Maraş'ı tahliyeleri sırasında İstanbul'daki Ermeni Patriği İngiliz Dışişleri Bakanı Lord Curzon'a yolladığı bir telgrafta 2000 Ermeni'nin Maraş'ta katledildiğini yazmıştı. Londra'da toplanan müttelikler arası komisyonda Lord Curzon, bu rakamı 20 000 olarak telaffuz etmiş, 25 Şubat 1920 günü Rauter Ajansı da 70 000 Ermeni'nin katledildiğini açıklamıştır. Görüldüğü gibi herhangi bir delil aranmaksızın bir telgrafta yer alan 2 000 rakamı bir anda 20 000'e yükselmekte, akabinde bir haber ajansı da fütursuzca bu rakamı 70 000'e yükseltmektedir.

Bütün bu tutarsızlıklara rağmen İstanbul'da Divan-ı Harb-i Örfi kurularak Boğazlıyan Kaymakamı Kemal Bey sözde katliamdan suçlu

bulunarak idama mahkum edilmiştir. Kemal Bey gibi sözde katliamdan suçlu bulunanların tereddüt edilmeden idam edilmesi meselenin kapanmasını sağlamadığı gibi uluslar arası bir mesele haline dönüşmesini kolaylaştırmıştır.

Divan-ı Harb-i Örfi'nin kurulması ve verdiği kararlar, Damat Ferid Paşa hükümetinden önce görev almış olan üst düzey yöneticilerin bir bir öldürülmelerine zemin hazırlamıştır. Milli Mücadele döneminde dahi siyasî bir baskı aracı olarak aynı gerekçeyle tutuklamalar ve sürgünler yapılmıştır.

Ermeni vurucu timlerinin idam listelerinde isimleri bulunan Paşalar da yurt dışına çıktıklarından giyaben mahkum edilmişlerdir. Onların peşini bırakmamakta kararlı olan İngilizler, Almanya'da buldukları yolunda haber aldıkları Enver, Talat, Cemal ve Said Halim Paşalarla Dr. Nazım, Bahattin Şakir, Cemal Azmi Beylerin bu ülkeden iadelerinin sağlanması için Damat Ferid Paşa'ya baskı yapmışlardır. İngiliz Gizli Servisi'nden Sir Andrew Ryan'ın bizzat takip ettiği teşebbüslerden de bir sonuç alamayan İngilizler, kendi metodlarıyla İttihatçı avına çıkmışlardır. İngiliz entelijansından Aubert Herbert Almanya'da Talat Paşa'ya ulaşmıştır. Neticede İngiliz ve Rus istihbaratları anlaşarak Talat Paşa'nın Ermeni komitecileri tarafından öldürülmesini kararlaştırmışlardır. 5 Mart 1921'de

Talat Paşa Berlin'de evinden çıktığı bir sırada Erzurum asıllı Ermeni komiteci Sogomon Tehlerian tarafından şehit edilmiştir. Yedi yıl sonra görülen mahkemede olay saptırılarak Türklerin suçlandığı bir mahkemeye dönüştürülmüştür. Türk tarafının dahi temsil edilmediği mahkemede mahkum edilen Türkler olmuştur. Bu davadan sonra vuku bulan Ermeni suikastları, suçlarını meşrulaştırıcı ve dolayısıyla kâtillerinin salıverildiği siyasî bir boyut kazanacaktır. Said Halim Paşa 6 Aralık 1921'de Roma'da, Bahattin Şakir Bey 17 Nisan 1922'de Berlin'de, Cemal Paşa 21 Temmuz 1922'de Tiflis'te benzer tertiplerle öldürülmüşlerdir.

Avrupalıların nazarında Türk öldüyse mübah, Ermeni öldüyse günah olmuştur ve Avrupa, her zaman, Osmanlı Devleti'ni ve Türkleri değil, teröristleri, komitacıları, canileri ve isyancıları tutmuştur. Birkaç örnek verirsek;

Siirt'in Sason ilçesine gelen Murat takma adını kullanan Adanalı Ermeni Hamparsum Boyacıyan, Avrupa'dan gelmiş teröristlerle beraber burada yaşayan Ermenileri ayaklandırmıştır. Türk askeri, büyük fedakarlık göstererek Boyacıyan'ı ve arkadaşlarını yakalamıştır. Sason isyanı bastırıldıktan sonra İngiliz, Fransız ve Rus konsolosları ile Türk memurlardan müteşekkil bir tahkikat komisyonu kurulmuştur. Yapılan tahkikatta burada vuku bulan olayların bir isyan olmadığına karar verilmiştir. Elebaşı Hamparsum ise affedilmiş ve bu affın neticesinde 1908 senesinde Kozan'dan milletvekili olmuştur.

Benzer bir olay Osmanlı Bankası baskını sonrasında yaşanmıştır. Bu baskında pek çok insan öldüren Ermeniler, Rus başkonsolosu ile İngiliz sefirinin birlikte padişahın ricaları üzerine İngiliz sefirinin yatına binerek, Marsilya'ya gönderilmişler ve orada çok kısa bir süre hapiste yattıktan sonra bırakılmışlardır.

Zeytun isyanında da 600 Türk askerini öldüren Ermeniler Türk askerlerince Zeytun'da sıkıştırılınca Avrupa devletlerinin Halep

konsolosları, Türk temsilcilerle bir araya gelmişler ve Fransa'dan, İtalya'dan, Rusya'dan gelmiş olan bu anarşistlerin şerefleriyle mütenasip bir şekilde memleketlerine gönderilmeleri ve bunların şereflerine layık para verilmesini kararlaştırmışlardır (!)

Türk Parlamenterler Birliği'nce düzenlenen Sempozyumda konuşan Emekli Büyükelçi Pulat Tacar'ın söylediği şu sözleri Batılı devletlerin Ermeni soykırımını iddiasına nasıl baktıklarını göstermesi bakımından önemlidir:

"Soykırım teriminin siyasî amaçlı olarak kullanılmasıyla karşı karşıyayız. Benim 1984-1987 senesinde Avrupa Parlamentosu'nda karşılaştığım olay ve tarihsel bilgilerle, verilerle önlemeye çalıştığım, insafı, nasafetle önlemeye çalıştığım taktik hiç işlemez. Sadece, siyasal bir saldırıyla karşı karşıyayız ve onun da cevabını siyasal alanda olduğu kadar hukuksal alanda vermek durumundayız. Zira, abartmak istemiyoruz. Beni kötümser de sanmayın; ama, bizim verilerimiz, bu sabah ortaya konulan veriler başkalarını hiç ilgilendirmiyor. Hiç ilgilendirmiyor. En ufak bir şekilde ilgilenmiyor ve okumak da istemiyorlar. Onlara arşivlerimizi açıp, biz arşivlerimizin belgelerini onlara gönderdik. Geçenlerde Sayın Elekdağ'ın başkanlığında bir toplantıya iştirak ettim Bilkent'te. Orada arşivlerimiz konusu ele alındığı zaman, bir Amerikalı tarihçi "sizin göndermiş olduğunuz belgeler, mikrofilmler orada yok; bana veriyorlar onu" dedi. Niçin vermiyorlar; bir yerlerde kayboluyor. Bu sabah diğer bir konuşmacı arkadaşımız, orada bulunan belgelerden işlerine gelmeyenlerin ortadan kaldırıldığını söyledi. Ya belgeleri ortadan kaldırıyorlar ya da bunun varlığını okumak bile istemezler. Böyle bir durumla karşı karşıyayız. Yoksa, bizim arşivlerimiz açıktır. Tarihçilerimiz görüşsünler. Tarihçilerimiz aralarında anlaşamazlar. Tarih sübjektiftir ve onların tarihçileri kimliklerinin bir parçasını oluşturmuş olan soykırımı savından

vazgeçemezler ve bununla ilgili bütün başka verileri de safsata olarak size iade edeceklerdir."

Sonuç olarak;

1-Ermeni soykırım iddiası, temelsiz, delilsiz, tarihi gerçeklikten uzak siyasi bir iddiadır.

2-Bu iddiayı emperyalist Batılı devletler, vaktiyle Osmanlı Devleti'nde yaptıkları gibi bugün de Türkiye üzerindeki amaçlarını gerçekleştirebilmek için siyasi bir baskı aracı olarak kullanmaktadırlar.

3-Emperyalist devletler, ortaya bir soykırım iddiası atarak Türkler ile Ermeniler arasında nifak sokmuşlardır. İki toplum arasında sürekli bir kan davası bulunmasını istemektedirler. Bu sebeptendir ki, konuyla ilgili belgelerin incelenmesinden kaçınmaktadır. Tarihi gerçeklerin, bu devletleri suçlu duruma düşürmesinden korkmaktadırlar. Dolayısıyla bu meseleyi tarihe havale etmek işlerine gelmemektedir.

4-Avrupa devletlerinin Ermeni soykırım iddiasını parlamentolarında kabul etmeleri veya yasalaştırmaları tamamen siyasi ve gayrı hukukidir.

5-Türk aydını, emperyalist devletlerin Ermeni çetecileri marifetiyle Türklere karşı yapılan soykırımını görmelidir. Ermeni çetelerinin bir milyondan fazla Müslüman Türk insanını vahşice katlettikleri bilinmelidir.

6-Ermeni teröristleri tarafından Türkler katledilmeleri karşısında Batılı devletlerin, canileri destekledikleri ve korudukları, bugün de bu tavırlarını bırakmadıkları bilinmelidir.

7-Türk aydını, emperyalist devletlerin tarihlerinde, çeşitli zamanlarda çeşitli toplumlara bizzat yaptıkları soykırımları bilmelidir.

8-Türk gençleri, tarihimizde yüzümüzü kızartacak hiçbir olayın faili olmayan yüce bir milletin, necip bir ecdadın ahfadı olduklarını çok iyi bilmelidirler.